

La 4a Azia Kongreso

Razen Menandhar - Nepalo

Preparo

Azia Kongreso estis nia revo, kaj ankaŭ mia. Post kiam Bharat revenis el Koreio, kun la granda respondeco, mi multe ekscitiĝis. Iam mi pensis ke ni eble ne povos ĉar mi sciis ke mankas eĉ parolantoj, do denove venas alia penso por plenumigi la vakon - ne, ni havas sufiĉe da laborantoj kaj ni ankaŭ povas kreski novajn esperantistojn dum du jaroj.

Ni devas danki al Kim Yong Jin kiu de Koreio multe helpis nin kaj ankaŭ kuraĝigis nin. Li luis luksan ĉambron ĉe Thamel por ke ni daŭre laboru. Venis vizaĝoj en la oficejoj kiuj ne daŭre laboris dum la preparperiodo. Mi sicias ke estis nur malmulte da homoj kiuj laboradis kaj ili certe multe laboris.

La atendo finiĝis kiam la dato finfine alvenis. Same kiel nepala kutimo, Nepala Esperanto-Asocio (NespA) faris Lokan Kongresan Komitaton kun pli ol 20 da membroj kaj denove "laborgrupo" estis kreita ĉar la NespA komprenis ke labori kun tiom granda teamo estis malfacila. Mi ĝojis ke min donis respondeco propagandi - tion mi certe volis fari.

Tagoj pasis; semajnoj, monatoj kaj eĉ jaroj pasis. Sed la laborrapideco estis same. Interese, dum kunvenoj, almenaŭ tiuj en kiuj mi partoprenis, ne okazis novajn gravajn decidojn. Oni dum horoj diskutis pri iu temo sed sen rezulto. Dio donis al ni du orelojn kaj unu buŝon sed en LKK, Bharat kaj Mukunda nur povas diri kaj tute ne aŭskulti. Mi estas silentema sed venis kelkaj homoj kiu ankoraŭ havas energion kritiki kaj esperi pli belan estonton - ili preskaŭ batalis sed la oreloj nur aŭskulti aŭ, kiel nepala proverbo diras - aŭskultis per unu orelo kaj forĵetis per alia.

Mi memoras, Hori Yasuo venis al Nepalo dum Himalaja Renkontiĝo kaj preskaŭ detale preparis la ĉiutagajn programojn. Sed la diskuto pri tio neniam finis (kaj daŭris ĝis la komenco de la kongreso mem) kaj pli interese, oni tre volis diskuti pri manĝaĵo kaj loĝado en hoteloj por "turistoj" sed ne pri temoj sur kiuj oni kongresu.

Kiel Dio volis, okazis nenomita puĉo en Nepalo kaj sekvis rompiĝo de telefonkontakto. Mi povas imagi ke KAEM kaj aliaj aliĝintoj timegis pro tio kaj tuj volis ke oni nuligu la kongreson (aŭ almenaŭ prokrastu). NespA mem ne povis decidi kion fari kaj KAEM ĝustatempe prokrastis. Nepalanoj eĉ ne havis senton - ĉu konsenti aŭ diri ke Nepalo tute taŭgas okazigi la kongreson.

Kreiĝis granda ĥaoso post kiam Libera

Folio donis longan novaĝon pri la prokrasto. Kiel ĵurnalisto, tio plaĉis al mi sed kiel LKK-ano, mi trovis ke ĝi troigis la novaĝon.

Antaŭkongreso

Alvenis la tagon de la planita Azia Kongreso kaj ankaŭ atingis al Nepalo tiuj kiuj aliĝis al la AK kaj ne volis aŭ ne povis nuligi iliajn vojaĝojn al Nepalo. Kelkaj el ili eĉ diris ke ili venis malgraŭ la protesto de la ŝtato kaj ankaŭ de siaj familianoj. Ege interese. Estis pli ol 20 kaj mi inter ili konis Franziskan, Miĉikon kaj aliajn.

Kongreso okazis - mi ne estis certa ĉu estis vera aŭ antaŭigita. Plej parte ili babilis pri la "sukceso de kongreso" dum la kongreso kaj ne temis pri io. La organizanto petis al partoprenantoj paroli pri la kongreso kaj ili ne havis vortojn. Ili ankaŭ kantis en nepala lingvo kaj iomete dancis. Sed tie mankis Esperanteco - ili ne povis diskuti pri Esperanto- movado ĝenerale, nek povis ili diskuti pri la movado en Azio aŭ Nepalo. Venis aferoj pri religio kaj lingvoj do mi ne povis plu resti silenta. Mi volis klarigi kiel la granda grupo trudas malgrandajn grupojn. Kaj preskaŭ alvenis bataleto inter nepalanoj - mi diris ke aliaj lingvoj ne rajtas ekzisti en registaro kaj Mukunda protestis, dirante ke "ili" ankaŭ "rajtas" instrui sian lingvon en lernejoj. Pli ol tio, mi multe esperis ke oni diskutu pri kaj ideologiaj kaj praktikaj temoj - ekz. komerco, politiko, religio, socio, homaj rajtoj, reto, UEA ktp. Sed mi nur povis aŭdi iomete pri Monda Turismo.

Azia Kongreso

Venis tempo por la prokrastita Azia Kongreso mem. Okazis LKK-kunvenoj sed tute freneze. Unu tagon, mi vizitis LKK-oficejon je 12.00 sabate kaj poste Bharat diris al mi - "Vi povas veni je la 3.00 se vi volas, okazos la LKK-kunveno."

Nur antaŭ unu semajno, Bharat parolis pri la Kongresa Libro al mi kaj mi akceptis la respondeco de ĝia eldono. Mi certe diris ke povus esti pli bone se iu alia laborus. Bharat donis al mi la materialon por prepari la Kongresan Libron. Mi kunportis ĝin, pensante ke li laboras tuttage; li devas fari ion por ĝi. Sed ho ve !; kiam mi malfermis la disketon, mi vidis ke nur estis salutmesaĝoj de Landaj Asocioj kaj nomlisto de partoprenantoj.

Bone, mi iel verkis, kompilis kaj tradukis la materialon por ĝi kaj mankis denove; finfine ni finis en tri tagojn kaj iris al la presejo kaj ni miris ke Mukunda jam kompilis

pli ol 100-paĝan libron. Kaj Bharat tuj diris al ni ke en la asocio, Mukunda neniam parolis pri tia afero. Li ankaŭ diris ke kiam ajn oni eldonas libron nome de la asocio, li aŭ ŝi devas proponi tion en la estrara kunveno kaj la estraro decidis ĉu la libro meritas eldono aŭ ne. Li pravus.

25-a de aŭgusto (jaŭdo)

Mi estis ĉe la halo antaŭ la akceptado komencis. Mi salutis al s-ro Hori kaj tiam venis mia vera ĝojo kiam mi ekvidis s-inon Doi, s-non Tahira kaj s-ron Kido. Post 11 jaroj, ili bone konis min.

Mi petis permeson ke mi elsendu aktualajn novaĵojn pri la AK per reto. Mi jam faris blorgejon www.aziakongreso.modblog.com kiu laŭ mi estas tre taŭga malmultekosta kaj rapida informdissendilo. Mi trovis la permeson. Do Kongresa Kuriero "Montejo" kaj la reta dissendilo estis mia respondeco. Mi vidis ke en LKK-oficejo en la hotelo haveblis komputilo kun retaliro. Mi pensis ke mia laboro estos tre rapida.

Okazis KAEM Kunsido kun la LKK-anoj. Mi vidis nur kelke da LKK-anoj dum la kunveno. Hori klarigis ke la inŭgura programo estos preciza kaj okazos en Esperanto krom prelego de registara oficisto. La LKK konsistas el 23 membroj, sed mi vidis ke nur kelkaj partoprenis.

Mi demandis pri la deviga prokrasto kiu parte kaŭzis tiel ke venis malpli multe da partoprenantoj ol oni komence planis. Esperanto en Azio iam raportis ke estos 225 kongresanoj – sed ne venis respondo de KAEM. Eble ili ne volis diskuti pri tiu afero. Venis nur 40 gesamideanoj el ses landoj kaj pli ol 60 Nepalanoj aliĝis. 20 estis volontuloj.

Estis Japanoj la plej multe, eble kvar el Barato, unu el Vjetnamio. Du ĉininoj venis sed ili ne estis kongresanoj, nur raportistoj. Ne venis eĉ unusola reprezentanto el Koreio, kie okazis la pasinta AK kun centoj da partoprenantoj. Kaj mi ne ankaŭ vidis reprezentantoj de Irano, Pakistano, Tajlando kaj aliaj landoj.

Poste venis tempo por bankedo, kie venis preskaŭ ĉiuj eksterlandaj kongresanoj kaj

kelke da nepalanoj. Mi parolis kun Doi kaj Tahira kaj do alvenis A Giridhar. Li aspektis pli juna ol mi imagis kaj li parolis tre rapide kaj ĝuste.

Tahira diris al mi ke la unua numero de Kongrea Kuriero (Montejo) devas esti eldonia dum la unua tago, por ke la kongresanoj havu imagon pri la programoj aŭ programŝanĝoj. Mi perdis la ŝancon eldoni ĝin. Sekvis interkona vespero kie oni prezentis kantetojn aŭ alian artaĵon. De Nepalo, junulinoj prezentis nepalajn kantojn kaj dancojn.

Nepre estis tre interesa sed mi tre volis elsendi la plej fruan novaĵon al la reto per la blogejo. Unue ĝi funkciis sed vespere tion mi ne povis fari. Mi perdis mian partoprenon al la naica vespero kaj denove ne sukcesis dissendi la novaĵon.

26-a de aŭgusto (venderdo)

Unuafoje en Nepalo okazis tiel publika manifestacio de Esperanto surstrate. Estis tre artifika organizo – kun la armea ĉevalĉaro kaj ankaŭ la Panchebaja. La preterpasantoj mire rigardadis al la grupo kaj ankaŭ demandis la nepalanojn pri kio temis. Kvar kongresanoj, inkluzive de Hori sidis sur la ĉevalĉaro - la evento ankaŭ estis honoro por la gravaj partoprenantoj de la kongreso. Hori esprimis ke tio estis "grandioza kaj senvorta" organizo, dum la inaŭgura ceremonio. Ni kongresanoj trapasis la Reĝan Palacon kun la esperanta skribaĵoj.

Post tio okazis la "solena" inaŭguro. Ministro por kulturo Buddhi Raj Bajracharya estis invitita por tio. Li alvenis duon horo malfrue (tio estas kutimo en Nepalo). Same kiel ĉiam okazas en Nepalaj Esperanto eventoj, Mukunda invitis homojn - ne esperantistojn - kiujn li konis. Kaj la programo estis preskaŭ en nepala lingvo kaj la programmastro Bharat tradukis gravajn anoncojn en Esperanto! Purna Suresh, la esperantistino el Barato prezentis dancon je la fino.

Mi iris ekstere por fine eldoni la Montejon kaj ankaŭ por elmeti fotojn el mia fotilo al la blogejo. Mi ne povis ĉar la fotoj iris al la reto tre malrapide kaj fuŝis. Mi sukcesis iel eldoni Montejon, kiu estas la kongresa kuriero.

Post la teda ceremonio estis tempo por teo kaj oni devis multe atendi por sia vico. Ja estis aro da homoj. Mi ne povis kompreni kial tiom multe da homoj, kompeneble neesperantistoj estis invititaj dum la inaŭguro – ĉu por montri al la eksterlandanoj ke troviĝas tiom multe da esperantistoj en Nepalo? Dum la tagmanĝo okazis same.

Fakkunsidoj

Estis la unua tago de kongreso kaj plena je fakkunsidoj. Post tagmanĝo, okazis sep fakkunsidoj en tri haloj. Estis longaj kaj mallongaj, estis seriozaj kaj gajaj – sed ĉie estis partoprenantoj kaj ili ĝuis la kunsidojn.

1. Mukunda Pathik instruis nepalan lingvon al partoprenantoj; estis kvar aŭ kvin lennitoj.
2. Ajit Joshi kaj aliaj junuloj instruis nepalajn kantojn. Ili kantis "Resham Firiri" kaj la Baratanoj bone lernis.

3. Okazis instruado de Esperanto por komencantoj.
4. Razen Manandhar prelegis pri la evoluo de la Budhismo kaj ĝia aktuala pozicio en la naskiĝlando de Budho. Estis pli ol 12 homoj kaj ili kurioze demandis pri la religio-politiko de Nepalo.
5. Saiko Tume diskutis pri stato de virinoj en aziaj landoj dum virina fakkunsido. Nur Japanio kaj Ĉinio povis paroli pri virinoj en siaj landoj. Mi ne ĉeestis sed mi aŭdis ke eĉ nepalaj virinoj ne eĉestis. Ili diskutis pri la graveco de egalaj rajtoj kaj kunlaboro kun la virinoj.
6. Tahira Masako instruis al progresantoj. Ĉar miksiĝis komencantinoj, ili ne bone povis lerni pri pli malfacilaj ekzercoj.
7. Hori Yasuo Hasuo prelegis pri la historio de Japanio.

27-a de aŭgusto (sabato)

1. Matene komenciĝis la plej grava fakkunsido pri azia agado – estis frue kaj nur malmulte da homoj venis. Hori kondukis ĝin. Esperantistoj de ĉiuj landoj (nome Japanio, Ĉinio, Vjetnamio, Aŭstralio, kiu helpis prezenti pri Ĉinio, kaj Nepalo) kiuj okupiĝas aŭ interesiĝas pri movado partoprenis. Kaj do estis la plej granda laŭ la nombro de partoprenantoj ankaŭ – estis ĉirkaŭ 30. Estis tri-hora kaj komence oni pensis ke estos tro longa sed poste la tempo mankis kaj oni rapide iris al la konkludoj. La tri horoj ne sufiĉis por la diskutado kiu ekscitigis la partoprenantojn kaj ankaŭ donis sanĉon al ili lerni pri azia agado.

Estis dividita la kunsido en tri partoj:

a. Dum unua parto estis pri movadaj aferoj. La reprezentantoj prezentis koncizajn raportojn pri la situacio de la Esperanto-movado en siaj landoj. Mi lernis ke en Japanio kaj Ĉinio, maljunuloj abundas sed en aliaj landoj junuloj kreskas. Kvankam Esperanto venis ĉirkaŭ antaŭ unu jarcento almenaŭ en kelke da aziaj landoj, la evoluo de ĝi estis ne kontentiga en multaj alaj landoj (krom Japanio kaj Ĉinio). La partoprenantoj diris ke la evoluo en tiuj aliaj landoj, ne tuŝita antaŭ longe, nun kreskas rapide.

b. Poste oni diskutis pri la movadaj aferoj laŭteme.

i. Oni parolis pri sia Esperanto-oficejo. La landoj pli malpli mankas stabilajn oficejojn kaj opinias ke la movado ne firme antaŭen iras sen propra oficejo.

ii. Kotizo-kolektado ja estas grava afero sen kio la landa asocio ne povas glate funkcii. Nature, oni ne mem kun intereso pagas ĝin sed devas esti lerte kolektita kaj samtempe devas esti klara kie la monon estas uzata. Eldono de organo povas esti efika metodo por kolekti kotizon.

iii. Ĉiuj landoj ofte-malofte instruas Esperanton kaj ofte okazas tiel ke komence multaj homoj lernas ĝin kaj ĉesas uzi ĝin poste. Koresponda instruado kaj perretaj kursoj ankaŭ estas fruktodona metodo nuntempe, laŭ la partoprenantoj. Venis Chol Nath el Nepalo por prezenti pri la instruado de

Espeanto, mirinde !

iv. Lernolibro kaj vortaro estas gravaj materialoj por kursoj. En ĉiuj landoj troviĝas lernolibroj (Barato jam havas en kelkaj lingvoj) ; nur mankas vortaro en kelkaj. Temis pri la Nepali-Esperanto vortaro kaj Razen Manandhar transdonis manuskripton de la vortaro kion li kompilis al Mukunda Pathik, la prezidanto de Nepala Esperanto-Asocio. Hori tuj promesis ke KAEM subtenos ĝian eldonon.

v. Organo estas ne nur ilo por kolekti la kotizon sed ankaŭ la disinformilo pri la agadoj de la asocio. Ĉiuj landoj ja havas sian organon/bultenon sed kelkaj ne estas regula. En Ĉinio kaj Vjetnamio la ŝtatoj subtenis Esperanto-bultenon sed poste ĉesis. En ĉiuj landoj, dissendo pli malfacilas kaj kostas multe ol eldonado. Pro tio, oni nuntempe preferas retan version de la eldonaĵoj. Bharato raportis ke ret-rondo estas efika metodo dissendi informojn kiu povas ludi la rolon de organo kaj ĝi jam anstataŭigis ilia paperan organon "La Fenestro". Mi volis paroli pri nia retrondo "nepalesperanto" sed Bharat klarigis ke Nepalo ne havas tion! Kaj mi diris ke mi laboris por "Montejo" de 1992 ĝis 1994 kaj poste multaj homoj venis por labori sur ĝi kaj mi ĉesis.

vi. Diskutado pri aktiveco de junuloj estis grava sed mankis tempo por serioze kaj detale paroli pri tio. Ĉiuj landoj konsentis ke alveno de junuloj al la movado gravas. Oni penis pri devisaj metodoj allogi ilin je lernado de Esperanto kaj ankaŭ movadigi ilin.

c. Esperanto en Azio : Hori Jasuo enkondukis pri la organo de KAEM, "Esperanto en Azio". Ĝi estas sendata al pli ol 350 geesperantistoj kaj asocioj de aziaj kaj aliaj landoj per poŝto kaj estas tute senpaga, dank' al afablaj subtenantoj. La organo helpas esperantistojn je interkonado kaj intersanĝo de spertoj kaj opinioj. Kaj, ĝi ankaŭ funkcias kiel organo de propraj landoj por tiuj kiuj mankas organo.

. Projektoj de KAEM : KAEM, krom aliaj projektoj, helpas aziajn junulojn je aliĝo al UEA. Tio rezultas je plimulto de aktivuloj en aziaj landoj. Strange, venis subite Bharat kaj manĝentile diris ke pli ol unu persono de ĉiu lando ne devas membriĝi tiel.

2. Junuloj instruis al kelkaj eksterlandanoj nepalan dancon.

3. Doi daŭre instruis al komencantoj.

4. Junuloj prelegis pri sia agado.

Okazis duontagaj ekskursoj al la palacplaco de Patan, Pashupati kaj Boudha. Mi revenis dum la vespermanĝo. Mi hazarde iris al alia ĉambro kiu estis por voluntuloj. Tiom multe da nekonataj vizaĝoj ! Ili manĝaĉis kvazaŭ neniam havis manĝon en sia vivo. Mi poste komprenis ke estis alia manĝejo por kongresanoj. La manĝejo denove estis plenplena. La luksa hotelo manĝigis denove al tiuj homoj kiuj ne konis Esperanton!

La kultura prezentado 'Nacia Vespero' estis bone – eble neforgesinda vespero por ĉiuj partoprenantoj. Prezentiĝis dekoj da dancoj, gajaj kaj kolorplenaj, dum la kultura

programo. Plejparte, la prezentado estis farita de la junaj geesperantistoj mem. Ankaŭ venis profesiaj muzikistoj kaj dancistoj. Antaŭ la fino, multaj eksterlandaj partoprenantoj ankaŭ ĝuante dancis kune kun la Nepalaj artisto-esperantistoj.

28-a de aŭgusto (dimanĉo)

Fakkunsidoj darŭris ankaŭ dimanĉe. Okazis fakkunsidoj pri Origami, jogo kaj denove daŭris instruado al komencantoj.

1. Origami estis praktike interesa kunsido. Multaj komencantoj vidis la paperojn kaj imagis diversajn objektojn sur ĝi kaj per gvido de Saiki Akira, ili sukcese faris. Formo de Gruo estis ilia ekzercado kaj ankaŭ estis la plej antikva praktiko de Origamio. Mi tre volis ĉeesti sed ne povis iri pro mia laboro por Montejo.

2. Mukunda Pathik instruis la ĉeestantojn pri Jogo. Mi ne ĉeestis sed mi vidis ke estis proksimume dek ĉeestantoj.

3. Pli ol ĉio, okazis grava kunsido pri Esperanto-instruo. Instruado de Esperanto estas la fundamento de movado sed ĝi ne estas tiom facila – kurso-gvidantoj de ĉiuj landoj ĉiam frontas aron da problemoj aŭ malfacilaĵojn dum kaj post la kursoj. Estis tio gividita de Isino Masajo kun helpo de aliaj geesperantistoj. Venis ĉeestantoj el ĉiuj landoj por diskuti pri plibonigo de kurso-gvidado en siaj landoj – en tute estis pli ol 20 inkluzive de kelkaj junuloj kiuj ankoraŭ ne gvidis kursojn. La kunsido donis ŝancon al ĉeestantoj prezenti siajn asocian aŭ personan spertojn pri kurso-aranĝado. La instruistoj kaj instruintoj parolis pri la praktikaj problemoj kiujn ili frontis dum instruado.

La plej unua problemo kion ĉiuj vidis, estis altiri lernantojn. La mondo ja moderniĝas kaj alkaŭ samtempe materialigis do homoj ne elspezas tempon en tiuj lokoj aŭ flankoj kie mankas ebleco gajni monon. Uzi la ŝancon kiel skolta renkontiĝo povas esti unu el la solvoj. Kaj, por instruado, permesoj de lernejestro kaj registaro ktp ankaŭ malkuraĝigas la instruistojn. Alie, se instruistoj lernas Esperanton, la ŝanco duobligas ke ili iam povos instrui ĝi al siajn gestudentoj. Kaj alia malfacilaĵo estas tiu ke la gelernantojn facile lernas bazan nivelon – ili bone komprenas la fundamenton sed kiam ili progresas, ili ekvidas multajn malfacilaĵojn kaj finfine ili malaperas. Troviĝas multaj lerno-libroj kaj lego-libroj sed restas tiam problemo pri elektado. Ne ĉiuj instrumaterialoj estas bonkvalitaj kaj aliflanke la sama materialo povas esti bona kaj malbona al du grupoj.

Kune la ĉeestantoj konkludis ke devas estis bonkvalita lerno-libro kaj pacienco instruisto kaj samtepe bezonatas helpoj de landaj asocioj kaj ankaŭ aliaj sociaj organizaĵoj. De tempo al tempo, okazas bonaj kursoj far eksterlandaj instruistoj anstataŭ la lokaj. Kaj tiuj landoj kiuj havas sufiĉe da instrumaterialoj povas donaci iom al la aliaj kun malfortaj movadoj, kondiĉe ke la materialoj estu bone uzataj.

4. Instuado al komencantoj darŭris ankaŭ hodiaŭ. Doi daŭre instruis kaj hodiaŭ ŝi ankaŭ iomete klarigis pri la Esperanto, Esperanto-movado, UK kaj Jokohama UK.

6. F-ino Apsana Giri prelegis pri botaniko de Nepalo al ses homoj.

7. Kaj Aliflanke estis longa sed same interesa fakkunsido pri Barato “Bunta Mozaiko”. Ranga, Giridhar, Venkatesh kaj Abdul en siaj vicoj klarigis diversajn flankojn de la vasta sudazia lando kun tiom riĉa kulturo kaj naturo.

Okazis duan ekkurson – al Svajambhu, palacplado de Katmando kaj Bhaktapuro.

29-a de aŭgusto (lundo)

Jen venis al fino. Matene okazis fakkunsidoj pri Pasporta servo kaj Ajurveda.

1. La fakkunsido pri Pasporta Servo estis interse - multaj partoprenantoj prelegis pri siaj spertoj kun gastoj kaj kiel gastoj en diversaj landoj. Venis temoj pri la reto de gastigantoj, plezuro de gastigado, decaj kaj maldecaj gastoj, mono por la gastoj kaj ankaŭ gastolibroj. Mi diris ke troviĝas tiaj gastoj kiuj lasas hejmon sen informo kaj denove alvenas nokte por dormi. Aŭ ankaŭ troviĝas tiaj kiu perdas biciklon de gastiganto kaj ne volus aĉti aŭ kiu ĵetas ŝtonon al najbaro de gastiganto.

2. Instruado al komencantoj daŭris.

3. Ranga prezentis detalan prelegon pri Ajurveda.

Mi havis ŝancon donaci la kopiojn de “The Himalayan Times” en kiu mi aperigis novaĵon pri la Azia Kongreso. Mi havis ŝancon paroli kun Mirinda pri Esperanto-ĵurnalismo. Mirinda kaj Goja estis du esperantistinoj kiuj venis el Ĉinio nur por raporti pri la kongreso por Ĉina Radio. Estis tiel agrable ke ili kaj guas Esperanton kaj laboras. Mi revas tian laboron, kiu permesas min pensi pri Esperanto. Kaj, pli ol tio mi sincere dankas homojn kiel ili kiuj laboras por la movado centoble plimulte ol tiuj kiuj sin nomas aktivuloj. Nia movado perdos signifon se ni ne povos disinformi pri ĝi al samideanoj de aliaj patoj de la mondo. Ni devas saluti ilin.

Mi tre bedaŭris ke mi ne povos ĉeesti dum la fermo. Fatke lundo estas mia feria tago sed la ĉefo ne volis ke mi ĉeestu en la Esperanto-kongreso kaj vokis al mi ke mi laboru en tiu tago. Ĉefoj estsa ĉefoj – mi devis obei.

Vespere mi aŭdis ke la fermo ankaŭ estis tiel enua kiel estis la malfermo. Estis bone ke Japanoj au JEI donacis monon por la LKK por bilanci la malprofiton. Dankon ! Kaj, Mukunda kunportis liajn sekretajn librojn - mezgrada lernolibro kaj libro pri Esperanto-movado.

Ĉiuj rajtas verki Esperanto-librojn. Sed mi forte opinias ke kiam la Asocio eldonas ion, almenaŭ la estraranoj devas scii ke la libro estas eldonata kaj ili ankaŭ devas diskuti pri ĝia bezono, signifo ktp. Kiu pagos por ĝi? KAEM pagis por la unua lerno-libro kaj ĉu KEAM denove? Aŭ LKK? Aŭ NEsPA mem?

★